

A nighttime photograph of a city skyline reflected in a body of water. The sky is dark, and the buildings are brightly lit with white and yellow lights. A prominent tall building on the left has a grid of lit windows. In the center, a bridge with many lights spans across the water. Other buildings of varying heights and styles are visible in the background, all contributing to a vibrant urban scene.

P. DIEUDONNÉ

*Rechercheur
De Klerck en
de doodsteek*

P. Dieudonné

**RECHERCHEUR DE KLERCK
EN DE DOODSTEEK**

Een kort verhaal in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Ook van deze auteur

Rechercheur De Klerck en het doodvonnis

Rechercheur De Klerck en de doodsteek is een
uitgave van uitgeverij E-Pulp Publishers

© 2019 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers

Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart

Omslagbeeld: Dion Doornik|Pixabay.com

NUR 331

www.e-pulp.nl

Rechercheur De Klerck en de doodsteek

Het was rustig in de researchkamer. Het was zaterdagavond en de meeste collega's zaten thuis. Ruben Klaver zat hangerig onderuit op zijn bureaustoel. Zijn anders zo levendige, blauwe ogen hadden een lusteloze uitdrukking. Hij trok een la open en blikte opzij.

'Heb jij nog papieren zakdoeken?' vroeg hij met een nasale stem.

Rechercheur De Klerck keek bezorgd.

'Snotverkouden?'

Klaver knikte.

'En rillerig. Ik geloof dat ik de griep onder de leden heb. Het heerst nogal. Nou begint m'n neus ook weer te lopen. Heb jij nog?'

Lucien de Klerck rommelde in zijn lade. Hij wierp zijn jonge collega een pakje toe. Klaver ving het handig op.

'Het komt door het ellendige voorjaar. Het wil maar niet warm worden. Gisteren zei Josina nog dat ik hoognodig ons tuintje op orde moest bren-

gen. Halverwege begon het te gieten. Daardoor heb ik het te pakken gekregen en...'

Hij stokte. Zijn smartphone rinkelde.

'Hè, bah, m'n neus,' riep Klaver ontstemd. Hij schoof met de linkerhand zijn toestel richting De Klerck, met de andere hand kneep hij zijn reukorgaan dicht. 'Neem jij even aan.'

Het was de wachtcommandant. Er lag een dode vrouw in een woninkje op het Noordereiland. Doodgestoken.

Een gure wind joeg over de donkere, verlaten Maaskade. De golven op de Nieuwe Maas vertoonden schuimkoppen en aan de overzijde van de rivier, op de Boompjes, rukten de honderden vlaggen van het Vlaggenmuseum onstuimig aan hun masten. Het was reeds april maar het leek eerder alsof het najaar was aangebroken.

Ze moesten bij de portiekflat op het eind zijn. Een agent stond in de deuropening van de op één na laatste portiek. De Klerck stapte op hem af.

'Wie heeft haar gevonden?'

De agent gebaarde naar een politiewagen, die even verderop stond. 'Het is de echtgenoot van de vrouw. Met een vriend kwam hij terug van een

voetbalwedstrijd. Ze zouden een biertje drinken. Bij thuiskomst ontdekten ze haar.'

'Akelig.'

De agent knikte.

'Haar lichaam voelt al koud.'

'Heb je hun namen genoteerd?'

'Ja. Wilt u de echtgenoot nu spreken?' vroeg hij beleefd.

De Klerck schudde zijn hoofd. Hij knikte naar binnen.

'Laten we eerst maar even kijken. Is Forensische Opsporing gewaarschuwd?'

'De wachtcommandant heeft daarvoor gezorgd. Ze kunnen elk moment komen. Ook de schouwarts verwacht ik spoedig.'

Voor ze het pand betraden, trokken hij en Klaver de voorgeschreven overall aan. Met hoesjes om hun schoenen stapten ze het trappenhuis in. Het was op de tweede verdieping. Een agent stond bij de deur op wacht. Ze gingen de hal binnen. Recht voor hen stond een deur op een kier. Rechts was de deur naar een behaaglijk warm gestookte woonkamer. Het was er donker. De Klerck snoof er de lucht op. Hij bespeurde vaag de geur van jeneverbess.

Licht van een straatlantaarn viel door een spleet in de gordijnen en bestreek een roerloos lichaam van een vrouw met rood haar. Opzij van haar knieën lag een gekanteld voetenbankje.

Rechercheur De Klerck nam de situatie in ogenschouw. De vrouw lag op haar rug. Hij schatte haar op begin vijftig. Haar ogen starden star omhoog. Precies onder haar sleutelbeen kleurde haar blouse rood. Veel was er niet te zien. Niet meer dan een minuscuul, rond gaatje waar het steekwapen haar lichaam was binnengedrongen. Een krans van opgedroogd bloed omcirkelde het wondje.

De Klerck kon het wapen niet ontdekken.

‘Zie je dat?’

Ruben Klaver wees naar de blote voeten. De vrouw had slanke voeten, met elegante tenen en lange nagels.

‘Ja, dat is me ook opgevallen,’ sprak De Klerck traag.

Plots knielde hij en rook aan de tenen van de dode. Klaver keek met gefronste wenkbrauwen op hem neer.

‘Wat doe je nou?’

‘Ik ruik aan haar voeten.’

‘Ja, dat zie ik ook wel. Waarom?’

‘Ze ruiken naar jeneverbes.’

Opeens klaarde het gezicht van Klaver op.

‘Dat is het natuurlijk.’

‘Wat dan?’

‘Is het niet zo’n soort olie... een badolie? Mijn vrouw gebruikt dat spul ook. Er zit jeneverbesolie in. Het zou ontspannend werken.’

‘Zo’n geur is het inderdaad.’

‘Zou ze een minnaar hebben gehad?’ opperde Klaver geestdriftig. ‘Haar man was weg, naar een voetbalwedstrijd. Zij ontvangt een man voor een rendez-vous. Na afloop van de... eh, seksuele geneugten, neemt ze een bad om zijn geurtjes van zich af te spoelen. De twee krijgen ruzie. Hij steekt haar neer.’

De Klerck wreef bedachtzaam over zijn stoppelige kin.

‘Je kunt best gelijk hebben,’ stemde hij in.

‘We hoeven alleen uit te zoeken wie ze ontving,’ zei Klaver.

Het klonk ineens snotterig.

De Klerck keek zijn jonge collega streng aan.

‘Misschien kun je beter naar buiten gaan en je neus snuiten, Ruben. Straks besproei je de peedee nog met jouw DNA.’

Klaver reageerde instemmend. Hij draaide zich om.

‘Informeer ook bij de burens of ze iets hebben gezien of gehoord,’ riep De Klerck hem na.

Nadat Ruben Klaver het pand had verlaten, liep De Klerck terug naar de hal. De Rotterdamse speurder stapte naar de deur die op een kier stond. Met een knie duwde hij hem verder open. Het was een krap vertrekje met een toiletpot, een ligbad en een petieterige wastafel met een druipende kraan. De Klerck wierp een blik in de wastafel. Er kleefden onderin enkele lichtrode druppels. Bloed, vermengd met water. De dader had kennelijk het moordwapen afgespoeld.

Er klonk gestommel in de hal. Het was Kamp, van Forensische Opsporing.

‘Ik zal dat beeld nooit meer vergeten,’ zei de man. Zijn onderlip trilde. ‘Mijn lieve Bertine, dood op de vloer. We doet nou zoiets vreselijks?’

Hij keek met een smartelijke blik opzij, naar De Klerck. De speurder had naast hem plaatsgenomen op de achterbank van de politiewagen. Pierre van Hartenberg maakte een verslagen indruk. Er glinsterden tranen in zijn ogen.

‘U was naar een voetbalwedstrijd?’ vroeg De Klerck.

Pierre van Hartenberg knikte.

‘Met m’n oude schoolkameraad Nico,’ sprak hij hees. ‘Excelsior tegen ADO Den Haag, in het Van Donge & De Roo stadion. We zijn om half acht hier weggegaan.’

Van Hartenberg maakte een hulpeloos gebaar.

‘We gaan anders nooit naar het zaterdagvoetbal,’ vervolgde hij. ‘We volgen alle wedstrijden van Feijenoord. Maar Nico wilde een keer Excelsior zien spelen. Vanmiddag belde hij op en stelde het voor.’ Hij schudde droevig zijn hoofd. ‘Waren we maar nooit gegaan.’

Met de rug van zijn hand veegde Van Hartenberg de tranen uit zijn ogen. Hij was graatmager en had een kalend hoofd met ingezakte wangen. Hij droeg een slobberig trainingspak. De Klerck schatte hem enkele jaren ouder dan zijn vrouw.

‘Bertine was zo’n lieve, hardwerkende vrouw,’ ging Pierre van Hartenberg verder. ‘Ze had een eigen zaak, een kantoor aan het Weena. Een tussenhandeltje. Ze had contacten met boeren, die haar natuurproducten leveren, die zij doorverkocht aan speciale winkeltjes.’

‘Florissant?’

‘Zeer. Ze was zes dagen per week in touw. Veel bureauwerk. Veel telefoneren. Tot Bertine heupklachten kreeg. Ze kreeg een nieuwe heup. Ze was pas drie weken terug uit het revalidatiecentrum, maar ze mocht van de arts nog niet werken.’

De Klerck knikte belangstellend.

‘En de zaak?’

‘Wat is daarmee?’

‘Heeft iemand het van haar overgenomen?’

Pierre van Hartenberg knikte.

‘Bert,’ zei hij. ‘Bert Brinkman. Hij is al jaren haar assistent.’

‘En u?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Wat voor werk doet u?’

‘Ik ben arbeidsongeschikt.’

‘Hebt u kinderen?’

Het gezicht van Pierre van Hartenberg betrok. Hij slikte hoorbaar.

‘Nee.’

Er viel een stilte. Van Hartenberg liet zijn hoofd hangen. Tranen druppelden op zijn schoot.

‘Uw vrouw had ontblote voeten,’ zei De Klerck na een poosje.

Van Hartenberg knikte zonder op te kijken.

‘Deed ze vaker. Haar schoenen en kousen uit. Ze hield ervan op blote voeten te lopen. Ze zei dat het natuurlijker aanvoelde.’

Er werd op het portierraampje geklopt. Het was de agent.

De Klerck stapte uit.

‘De schouwarts is er,’ zei de agent.

Dokter Jeff Goldschmitz, de jonge schouwarts van de regionale politie-eenheid Rotterdam, stond in de zitkamer over de dode gebogen om de lichaamstemperatuur te meten. Hij maakte een aantekening.

De Klerck maakte van de gelegenheid gebruik zijn ogen nog eens goed de kost te geven. Zijn blik gleed naar de blote voeten van de vrouw, naar het omgevallen voetenbankje. Hij zocht naar de valse noot in de tragische symfonie van de dood. Er knaagde iets bij hem... iets wat een belletje in zijn achterhoofd deed klingelen. Hij kon het niet scherp krijgen.

Toen zijn onderzoek erop zat, kwam Goldschmitz soepel overeind. Hij gebaarde De Klerck naar buiten te gaan. Voor de woning ontdeed dokter Goldschmitz zich van de overall en de hoesjes om zijn schoenen. Hij graaide in zijn jaszak en haalde

een pakje kauwgom tevoorschijn. Hij peuterde er een plakje gehuld in zilverkleurige folie uit.

‘Ze is al enige tijd dood,’ merkte hij op.

‘Hoe lang?’

‘Ik schat tussen de twee en drie uur.’ Dokter Goldschmitz had het kauwgompje uit de folie bevrijd en duwde het in zijn mond. Hij raadpleegde zijn horloge. ‘Tussen negen en tien uur vanavond is zij vermoord.’

‘Doodgestoken?’

De arts knikte.

‘Recht in het hart. Ze stierf vrijwel ogenblikkelijk.’

‘En het wapen?’

‘Een lang, uiterst dun steekwapen,’ antwoordde dokter Goldschmitz. ‘Mogelijk een priem of een schroevendraaier. Misschien iets wat op dat moment voor het grijpen lag. Het zou zelfs een breinaald kunnen zijn.’

Op maandagochtend was Lucien de Klerck al vroeg in de onderzoekkamer. Zijn jonge assistent was er nog niet. Het buurtonderzoek was zaterdagavond nog niet voltooid toen De Klerck naar het hoofdbureau reed.

Ondanks de vrije zondag had hij doorlopend aan de moord teruggedacht. Het denkproces had hem

weinig geholpen. In zijn achterhoofd klingelde nog altijd een belletje. Iets was hem ontgaan... had hij over het hoofd gezien... iets wat hem had moeten opvallen.

Bertine van Hartenberg had iemand ontvangen. De dader had in het woninkje echter geen vingerafdrukken achtergelaten. Toch riepen de woorden van de schouwarts bij De Klerck het beeld op van een plotselinge daad. Een steekwapen dat voor het grijpen lag... Het kon zelfs een breinaald zijn. Alsof de dader plotseling in woede was ontstoken, naar dat wapen had gegrepen en gestoken. Waarom waren er dan geen vingerafdrukken, behalve van Bertine van Hartenberg en haar man? Zelfs op de toegangsdeur, die de dader achter zich had dichtgetrokken, had Oscar Kamp van Forensische Opsporing geen prent aangetroffen. Had de moordenaar al bij binnenkomst handschoenen gedragen?

De Klerck keek op. Zijn jonge collega kwam de recherchekamer binnenwandelen.

‘Hoe is het met de verkoudheid?’

‘Stukken beter,’ sprak Klaver opgewekt. ‘Eergisteravond, tijdens het buurtonderzoek, stond een stokoude mevrouw erop dat ik een stoombadje nam, anders liet ze me niet gaan. Ik heb een

halfuur met mijn hoofd boven een teiltje gehangen waaruit eucalyptusdampen opstegen.’

‘Verkwikkend?’

Klaver grijnsde.

‘Ik voel me als herboren.’

‘Klaar voor een nieuwe dag?’

‘Zeker. Wat had de man van het slachtoffer te zeggen?’

De Klerck deed verslag van wat Pierre van Hartenberg en de schouwarts hem hadden verteld. Het gezicht van de jonge rechercheur versomberde.

‘We zijn met ons onderzoek weinig opgeschoten,’ zei hij. ‘Bijna niemand is positief over Pierre van Hartenberg. Een man die niet wil werken, zeggen ze. Hij teert op het vermogen van zijn vrouw. Volgens een van de buurtbewoners ontving Bertine van Hartenberg de laatste weken een mannelijke bezoeker als haar man weg was. Elke keer op zondag.’

‘En afgelopen zaterdagavond?’

‘Niemand heeft de moordenaar gezien of gehoord. De burens op dezelfde verdieping waren niet thuis. Ook aan de andere bewoners van hetzelfde trappenhuis had ik niet veel. Alleen de oude man linksonder zag een tijdje een donkergroene auto voor het trappenhuis.’

‘Hoe laat?’

‘Rond half tien.’

Rechercheur De Klerck knikte bedachtzaam.

‘Dat stemt overeen met de bevindingen van de schouwarts. Hij denkt dat Bertine van Hartenberg tussen negen en tien uur werd omgebracht. Hoe lang stond de auto er?’

‘Hooguit een kwartier.’

‘Zag de oude man de bestuurder?’

Ruben Klaver schudde mistroostig zijn hoofd.

‘Kon hij vanuit zijn positie aan het raam niet zien.’

De Klerck trok zijn wenkbrauwen iets op.

‘Zijn positie aan het raam?’ herhaalde hij.

Klaver glimlachte.

‘Het is een man in een rolstoel,’ legde hij uit.

‘Alleenstaand. Hij zit de hele dag voor het raam tot hij om tien uur naar bed gaat. Om de scheepvaart te spotten. Het is zijn enige vertier. Hij noteert welke schepen voorbijkomen, net zoiets als trein-spotters en vliegtuigspotters doen.’

‘Ook ’s avonds, als het donker is?’ vroeg De Klerck verwonderd.

‘Het is een oud-schipper. Het is voor hem een sport een schip alleen al aan de lichten te herkennen.’

‘Heeft hij ook het kenteken van de donkergroene auto opgeschreven?’

Klaver schudde zijn hoofd.

De Klerck keek zijn jonge collega scherp aan.

‘Maar hij denkt wel dat de bestuurder bij Bertine van Hartenberg op bezoek kwam?’

‘Hij zegt van wel. Volgens hem kwam er de hele avond niemand anders langs. Zou die auto van haar minnaar zijn? Misschien is het dezelfde man die haar op zondag kwam bezoeken als haar man weg was.’

‘Zou dat wel een minnaar zijn?’ vroeg De Klerck zich hardop af.

‘Hoezo?’

‘Ze revalideerde. Zou ze onder die omstandigheden een man uitnodigen voor een seksueel rendez-vous?’

Ruben Klaver liet een zucht ontsnappen.

‘Je hebt gelijk,’ zei hij. ‘Stom van me. Maar wie kan het dan wel zijn geweest?’

‘Wellicht haar assistent die haar vervangt? Om haar te vertellen hoe de zaken ervoor staan? Zes dagen werkte zij, dus assistent Bert Brinkman werkt ook zes dagen om de onderneming draaiende te houden. Alleen op zondag heeft hij vrij.’

‘En je denkt dat ze onenigheid kregen?’

De Klerck haalde de schouders op.

‘Was hij ook degene die haar op zaterdagavond bezocht?’ vroeg hij retorisch.

Er viel een korte, bedachtzame stilte.

‘Wie doet nou zoiets?’ begon Klaver. ‘Een hulpbehoevende vrouw vermoorden?’

Er was iets in de manier waarop zijn assistent het zei, dat in De Klerck wat wakker schudde. Het belletje in zijn achterhoofd klingelde luider dan ooit. Maar hoe hij zijn hersenen ook pijnigde, hij kon er nog geen grip op krijgen.

‘Vraag haar belgegevens op. Als ze met iemand had afgesproken...’

‘Dat zei Vestering ook.’

‘Vestering?’

‘De oude buurman aan de linkerkant,’ verduidelijkte Klaver.

‘De oud-schipper? In een rolstoel?’

Ruben Klaver keek zijn leermeester schuins aan.

‘Ken je hem?’

De Klerck glimlachte.

‘Mijn vader was binnenschipper,’ legde hij uit. ‘Henry Vestering was jarenlang bij ons als matroos tot hij zijn eigen schip kocht. Toen een ongeluk hem noodlottig werd, belandde hij in een rolstoel.’

Hij is vanaf zijn middel verlamd. Het noodzaakte hem tot een leven aan wal.'

'Wat doet hij dan met een rolstoel in een portiek-flat?' reageerde Klaver verwonderd.

De Klerck glimlachte.

'Henry Vestering is op het Noordereiland opgegroeid. De Maaskade is van oudsher zijn natuurlijke habitat.'

Er klonk gerammel van een deurketting. Traag ging de deur open. In de deuropening verscheen een oude man in een rolstoel. Hij keek naar de beide rechercheurs op.

'Luuk!' riep de oude man verheugd. 'Luuk de Klerck, ben je het echt?'

Lucien de Klerck grijnsde.

'Goedemorgen, Henry. Terug op je geboortegrond?'

De oud-schipper knikte met een brede glimlach.

'Als ik toch ergens moet wonen, dan hier. Elke dag is het uitzicht anders, geen dag verveelt me.'

'Lijkt me best lastig, met die trap naar uw woning,' merkte Ruben Klaver op.

'Mijn zoon komt dagelijks voor een ritje over de boulevard. Zo noem ik de kade het liefst. En er wonen geweldige mensen op het eiland. Ze doen

m'n boodschappen, maken het eten klaar, knippen zelfs mijn nagels, soms tegen een kleine vergoeding. Met het overige kan ik mezelf prima redden. Maar kom verder, jongens, kom verder.'

Henry Vestering ging hen voor naar de woonkamer. Hij rolde door naar een raam, met uitzicht op de Nieuwe Maas. Op een tafeltje lag een notitieblokje, een pen, een verrekijker, een fototoestel en een telefoon gereed.

Vestering manoeuvreerde de rolstoel zo dat hij een oogje op de scheepvaart kon houden.

Hij gebaarde hen te gaan zitten.

'Jullie komen zeker voor die auto?'

De Klerck knikte.

'Een donkergroene auto die een kwartier lang voor de portiek geparkeerd stond.'

Henry Vestering knikte instemmend.

'Rond half tien. Ze zeggen dat Bertine rond die tijd is vermoord. De dader moet de bestuurder van die auto zijn.'

'Je hebt geen kenteken gezien?'

Henry Vestering schudde zijn hoofd.

'Ik zag de auto komen aanrijden en het parkeervak oprijden. Hij kwam uit de richting van de brug. Vanuit mijn zittende positie kon ik de nummerplaat niet zien.'

‘En wie eruit stapte?’

‘Ook niet.’

‘En je hebt de auto nooit eerder gezien?’

‘Nooit.’

‘Je denkt dat de bestuurder voor Bertine van Hartenberg kwam?’

De oud-schipper knikte.

‘Kort daarop hoorde ik iemand in het trappenhuis hoesten.’

Rechercheur De Klerck keek de oude man scherp aan.

‘Maar je hebt hem niet gezien. Hij zou ook naar een van de andere portieken kunnen zijn gelopen.’

‘Ja, maar hoe groot is die kans? Ik heb verder niemand zien komen of gaan. We zijn bijna aan het einde van de straat, op het uiterste einde van het eiland. En kort na de komst van die auto hoorde ik iemand in het trappenhuis hoesten.’

Henry Vestering duwde zijn rolstoel dicht bij het raam, zodat zijn knieën tegen de radiator botsten. Hij priemde met zijn wijsvinger naar de straat.

‘Onvoorstelbaar, daar is hij weer,’ riep hij opgewonden. ‘Die donkergroene auto. Hij parkeert verderop. Snel, als je gauw naar buiten gaat, kun je hem grijpen.’

De Klerck wendde zich tot Klaver.

‘Ga vlug eens kijken.’

Toen de jonge rechercheur de kamer had verlaten, wreef Henry Vestering zich vergenoegd in de handen.

‘Wie had kunnen denken dat ik jou nog eens zou helpen een moord op te lossen.’

‘Je weet zeker dat het dezelfde is?’ vroeg De Klerck. Het klonk sceptisch.

‘Heel zeker. Dezelfde kleur. Nu ik het wagentje zie, herken ik hem onmiddellijk. Die auto stond zaterdagavond een kwartier voor onze portiek. Zeker weten.’

‘En hij is niet van iemand in de straat?’

Henry Vestering keek De Klerck bestraffend aan.

‘Dan zou ik hem toch wel herkennen.’

Ruben Klaver kwam een kwartier later terug.

‘Het was niets,’ zei hij. ‘Een nieuwe wijkverpleegkundige. Ze komt voor een zieke mevrouw in de laatste portiek. Die bevestigt haar verhaal.’

‘Wat?’

Henry Vestering kon zijn oren niet geloven.

‘Maar wie heb ik dan horen hoesten?’

Aan het eind van de ochtend keerden De Klerck en Klaver ontmoedigd op het hoofdbureau terug.

Van achter zijn bureau keek Ruben Klaver zijn leermeester aan.

‘Zal dit ons eerste onderzoek worden dat vastloopt?’

Rechercheur De Klerck gaf geen antwoord. In gedachten probeerde hij terug te gaan naar de momenten dat hij het belletje hoorde klingelen. Wat ontging hem? Misschien wel alles. Ze hadden een moord, maar geen verdachte, zelfs geen vingerafdrukken. Wie was de geheimzinnige bezoeker die met handschoenen de flat betrad? Was het de persoon die Henry Vestering had horen hoesten? Wat was zijn wapen? Iets dat voorhanden lag?

Klaver kuchte.

‘Zal dit ons eerste onderzoek worden dat vastloopt?’ herhaalde hij.

De Klerck keek zijn jonge collega glimlachend aan. ‘Daar lijkt het wel op,’ zei hij. ‘Toch ben ik niet zonder hoop. In mijn gedachten keer ik telkens terug naar de blote voeten. Haar man zei dat Bertine vaak op blote voeten liep.’

‘Of nam zij een bad?’

De Klerck schudde zijn hoofd.

‘Nee. Iemand met een nieuwe heup mag zijn benen niet te hoog optillen. Bertine van Hartenberg nam alleen een voetbadje. Toen jij zaterdagavond

weg was, heb ik nog eens in het woninkje rondgekeken. In de keuken vond ik een afwasteiltje dat naar jeneverbes geurde.'

'Dat is toch gek,' sprak Klaver opgewonden. 'Uit niets blijkt dat Bertine van Hartenberg een ander verwachtte. Haar man was weg en zou pas tegen het eind van de avond terugkomen. Zij nam haar gemak ervan.'

'Heb je haar belgegevens nog opgevraagd?'

Klavers gezicht lichtte op.

'Die zullen nu wel binnen zijn.' Hij boog zich over zijn computer. 'Ja, hier heb ik ze.'

De jonge rechercheur focuste enkele ogenblikken op het beeldscherm. Zijn schouders zakten. Hij slaakte een zucht van frustratie.

'En?' vroeg De Klerck.

'Er springt niets in het oog. De laatste dagen heeft ze met niemand gebeld.'

'Is zij gebeld?'

'Ook niet. Zelfs niet door haar plaatsvervanger.'

'Dus geen heimelijk afspraakje.'

'Of ze moet ruim van tevoren hebben afgesproken,' zei Klaver. 'Was al lang bekend dat haar man naar die voetbalwedstrijd zou gaan?'

'Pierre van Hartenberg zei dat het pas die middag was besloten. Het idee kwam van zijn vriend.'

‘Dat helpt ons dus ook niet verder,’ sprak de jonge rechercheur ontmoedigd. ‘Of ze moet bezoek hebben gehad van een andere bewoner van de portiek. Henry Vestering kunnen we uitsluiten. In één flat was niemand aanwezig. Blijven vijf woningen over.’

De Klerck knikte.

‘We zullen hen allen moeten horen.’

‘Maar hoe ontdekken we wie het is? We hebben nog geen flintertje bewijs.’

‘Lastig,’ gaf De Klerck toe. ‘En we weten niet...’

Hij stokte. Collega-rechercheur Ben Bamenga kwam binnen en wierp een envelop op het bureau van De Klerck.

‘Foto’s van Forensische Opsporing,’ riep hij en liep verder.

De Klerck trok de envelop open. Een stapeltje prints gleed eruit. Met gefronste wenkbrauwen bestudeerde hij de beelden. Hij zag de voeten van de dode, slank, elegant en met lange nagels. Opeens klingelde het belletje in zijn achterhoofd bijna oorverdovend.

Hij stond op en trok zijn jas aan.

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg Klaver.

‘Naar het mortuarium. Ik wil een theorieetje uittesten.’

‘Hoe dan?’

‘Ik wil de voetzolen van Bertine van Hartenberg bevoelen.’

De Klerck schoof de mouw opzij en keek op zijn horloge. Een paar minuten voor acht. Ze waren in het woninkje van Henry Vestering. Waar ze op hadden gewacht, kon elk moment gebeuren. Vestering had om acht uur afgesproken. Een uur geleden waren ze onopvallend de portiekflat binnen geslopen zodat geen van de andere bewoners hun komst had bespeurd. Het was essentieel voor het welslagen van hun onderneming.

Ruben Klaver had positie ingenomen bij de slaapkamerdeur, die op het moment nog gesloten was. Daarachter bevond zich de woonkamer. Toch konden ze alles volgen wat daar gebeurde dankzij een verdekt opgestelde camera, die beelden doorgaf aan een laptop in de slaapkamer. De beelden vertoonden alleen Vestering. De oud-schipper zat rustig in zijn rolstoel, zijn handen lagen in zijn schoot. Zijn voeten waren ontbloot, de broekspijpen omgeslagen.

In zijn hoofd liep De Klerck alle feiten nog eens na. Kon hij zich vergissen? De basis waarop hij zijn theorie bouwde, was zo smal, zo wankel, dat het te

weinig was om de verdachte voor verhoor in te rekenen. Ze moesten hem uit de tent lokken. Maar als hij zich vergiste, beging hij een vreselijke blunder.

Er werd op de toegangsdeur geklopt.

Op het beeldscherm zag De Klerck zijn oude vriend de rolstoel in beweging zetten. Hij verdween in het halletje. De deur piepte open. Er klonken voetstappen.

Henry Vestering kwam weer in beeld, gevolgd door een blonde vrouw van rond de vijftig. Ze sprak met een nasale stem. In haar rechterhand droeg ze een zwartlederen etui. Beide handen waren gestoken in blauwe handschoenen van nitrilrubber.

‘Het is de mevrouw van vier hoog,’ fluisterde Klaver opgewonden.

De Klerck gebaarde dat zijn assistent zich stil moest houden.

Vestingering manoeuvreerde de rolstoel naar zijn favoriete plek bij het raam. De blondine trok een stoel en een tafeltje bij. Ze trok de etui open en legde het op het tafeltje. Het etuitje was gevuld met glimmende instrumenten.

‘Je hebt ze toch wel eerst gewassen?’ vroeg ze op afgebeten toon.

‘Zoals ik altijd doe,’ reageerde Vestering geprikkeld. ‘Maar je zou het toch niet ruiken. Je bent nog steeds verkouden.’

‘Al de hele week,’ gaf ze toe. ‘Maar ik heb liever dit dan wat die arme mevrouw Van Hartenberg is overkomen. Vermoord in haar eigen flat. Afschuwelijk, toch? Is de politie ook bij jou aan de deur geweest?’

Vestering knikte.

‘Al twee keer.’

‘Twee keer?’ reageerde ze verwonderd. ‘Waarom twee keer?’

De buurvrouw nam plaats en drapeerde een doek over haar schoot. Ze tilde een van zijn benen op en legde de voet op de doek. Met zorg koos ze een instrument uit het etuitje. Een nagelschaartje.

‘De tweede keer heb ik ze iets meer verteld.’

De buurvrouw stopte abrupt met haar bewegingen.

‘Iets meer? Hoezo iets meer?’

‘Ze vertelden me dat ze DNA van de dader hebben. Ik heb hem in het trappenhuis horen hoesten. Het is de griep, hè, die heerst nog.’

De buurvrouw ging er niet op in. Ze begon de teennagels te knippen.

‘Ik zou nog graag eens een riviercruise willen maken,’ zei Henry Vestering opeens. ‘Met een

schip de Rijn en de Moezel op langs alle toeristische stadjes en dorpjes.’

‘Wat leuk,’ reageerde de vrouw gemaakt hartelijk.

‘Het geld heb ik er helaas niet voor.’

‘Och, arme...’

‘Maar misschien...’

‘Ja?’

‘Misschien wil jij me dat geld geven?’

‘Ik?’ riep zij hogelijk verbaasd. ‘Waarom zou ik dat doen?’

‘Omdat ik de politie nog niet alles heb verteld. Ik heb niet alleen maar gehoest gehoord. Ik hoorde ook wie Bertine van Hartenberg binnenliet. Haar teennagels moesten weer geknipt worden, hè?’

Er viel een ijzige stilte. De burens tuurden elkaar gespannen aan.

Na een volle minuut kwam de buurvrouw weer in beweging. Haar hand bewoog zich naar het zwartleren etui. Ze trok er een instrument uit van wel vijftien centimeter lang. Het had een puntig, lichtelijk gekromd uiteinde. Zijn voet gleed van haar schoot toen zij overeind kwam.

‘Wat doe je nu?’ piepte Henry Vestering angstig.

Ze legde hem het zwijgen op door haar linkerhand over zijn mond te plaatsen. De ogen van Vestering sperden zich van ontzetting wijd open. Met de

rechterhand haalde ze uit. Ze stak op de oudschipper in, net onder zijn borstbeen. De oude man kromp ineen. Hij wilde krijsen, maar haar linkerhand weerhield hem daarvan.

Ruben Klaver was niet meer te houden. Hij gooide de deur open en stormde de woonkamer binnen. Er volgde een korte worsteling om het vlijmscherpe wapen. Een ogenblik later gaf de blonde vrouw zich gewonnen.

De rust in de woonkamer was teruggekeerd. De bovenbuurvrouw was door agenten afgevoerd naar het hoofdbureau waar ze zou worden verhoord. Klaver hielp Henry Vestering zich te ontdoen van het kogelvrije vest.

De jonge rechercheur keek opzij, naar De Klerck.

‘Wat ik nog niet begrijp, is wat haar motief is.’

‘Dat heeft me ook enig hoofdbreken gekost.’

‘Maar je weet het wel?’

‘Het is een sterk vermoeden. Zie je, op zaterdagavond viel het me op dat Bertine van Hartenberg op blote voeten was. Haar man beweerde echter dat zij thuis altijd op blote voeten liep. Toen ik de foto’s van de peedee onder ogen kreeg, viel me weer op hoe elegant haar voeten waren. In het mortuarium bevoelde ik haar voetzolen. Ze waren

inderdaad glad, elegant. Geen eelt. Dat had ik wel verwacht als zij de gewoonte had op blote voeten te lopen. Ik vroeg me af waarom Pierre van Hartenberg had gelogen.'

Ruben Klaver grijnsde.

'Omdat je anders zou ontdekken waarom Bertine van Hartenberg op blote voeten was. Er kwam iemand om de nagels te knippen.'

'Pierre van Hartenberg wist dat de bovenbuurvrouw zou komen en beschermde haar, om welke reden dan ook. Het was me ook opgevallen hoe lang de nagels van Bertine van Hartenberg waren. Kon ze die wel zelf knippen? Kijk, Bertine had haar voeten in een badje gehad om de nagels soepeler te maken, dan zijn ze gemakkelijker te knippen. We zochten de dader onder de flatbewoners. Toen dacht ik aan wat jij ons vertelde, Henry. Je zei dat je burens je geweldig hielpen, onder andere met nagels knippen. Soms tegen een kleine vergoeding.'

De oud-schipper straalde.

'Dus dankzij mij loste je dit zaakje toch op.'

'Precies. De leugen van Pierre van Hartenberg bracht me bij een van de oudste motieven in de wereld. De driehoeksverhouding. Pierre van Hartenberg is arbeidsongeschikt. Hij kon zijn

bovenbuurvrouw ontvangen als zijn vrouw naar haar kantoor aan het Weena was en Bertine werkte zes dagen in de week.’

‘Tot zij een nieuwe heup kreeg,’ zei Ruben Klaver. De Klerck knikte.

‘Na een tijdje in een revalidatiecentrum kwam zij thuis. Waarschijnlijk kreeg ze al snel argwaan. Omdat ze voorlopig haar eigen teennagels niet kon knippen, vroeg ze de bovenbuurvrouw, die pedicure als bijverdienste deed. Bertine bracht het gesprek op haar man en peilde de reacties van haar buurvrouw.’

‘De bovenbuurvrouw voelde zich betrappt. Ze vermoordde Bertine.’

De Klerck knikte opnieuw.

‘Ze greep het eerste instrument dat binnen handbereik lag.’

‘Dus jullie gaan hem nu ook arresteren?’ vroeg Henry Vestering. ‘Pierre van Hartenberg?’

Rechercheur De Klerck schudde mistroostig zijn hoofd.

‘Wat kunnen we tegen hem beginnen? Overspel is... hoewel moreel verwerpelijk... niet verboden.’

###

Rechercheur De Klerck en de doodsteek is een kort verhaal in een nieuwe serie. Het eerste deel is *Rechercheur De Klerck en het doodvonnis*. Het eerste hoofdstuk hiervan is hieronder te vinden.

P. Dieudonné

Rechercheur De Klerck en het doodvonnis

1

Rechercheur Lucien de Klerck kwam moeizaam overeind achter zijn met paperassen overladen bureau. Hij moest even de benen strekken, zich uitrekken. Het was bijna tien uur. Nog een uur en de late dienst zat erop. Hij had een groot deel van de werkdag zittend doorgebracht.

Met de handen op de rug tuurde De Klerck uit het raam. Hoewel de kalender aangaf dat de lente moest zijn begonnen, was daarvan weinig te mer-

ken. Het leek eerder herfst. Regen droop over het glas. Lichtjes glinsterden in de plassen op straat. De anders zo kleurrijke appartementen aan de overzijde van de Delftsevaart lagen verborgen achter een grauw waas waaruit slechts enkele verlichte ramen blonken.

Nog voor zijn dienst begon, hadden zijn collega's een vermeende insluiper en kluizenkraker aangehouden, een man naar wie ze bijna een maand hadden gezocht. In een kantoorpand van een financiële dienstverlener had een verborgen, ultramoderne beveiligingscamera de dief betrapt. De vrouw van de eigenaar, die op zakenreis was, had het misdrijf nog dezelfde avond ontdekt en aangifte gedaan.

Er was niet veel meegenomen. De zaak was te onbeduidend om een onderzoek te rechtvaardigen. Maar de beelden waren te goed om links te laten liggen. Een rechercheur van De Klercks eenheid meende de dader op de beelden aan zijn markante kop en tatoeages te herkennen. Ook de rugtas kwam bekend voor.

Jacco Fonk was een voormalige informaticastudent die aan lagerwal was geraakt. In de afgelopen uren hadden ze hem verhoord. Wat De Klerck vooral wilde weten, was hoe Fonk zonder breken was bin-

nengekomen waardoor er formeel geen sprake was van inbraak, maar van insluiting. Van de buiten-deur circuleerde onder de personeelsleden een groot aantal sleutels. De kamer van de eigenaar vormde echter een raadsel. De enige sleutels waren in bezit van hem en zijn echtgenote.

De insluiper was de afgesloten kamer binnengetreden zonder braak, had enkele voorwerpen gestolen, en had daarna de deur weer op slot gedraaid. Het gekste gebeurde daarna. Met een breekijzer had hij de deur alsnog opengebroken, zodat het voor iedereen zichtbaar was wat er was gebeurd. Geen enkele crimineel deed dat... tenzij hij wilde verhullen hoe hij was binnengekomen. Het stond buiten kijf dat hij over geen van de twee sleutels beschikte. De verdachte had zijn geheim echter niet prijsgegeven.

De Klerck deed een pas achteruit en zag zichzelf weerspiegeld in het glas. Zijn gezicht, gebruid door het buitenleven, zag vermoeid.

Hij liet zijn hand glijden over zijn stoppelige kin. Hoe kon hij Fonk zover krijgen dat hij zijn geheim met hem deelde? Had hij over beide sleutels beschikt? Of was het een of ander foefje? De doorzoeking van Fonks appartement had geen bewijs voor het een of ander opgeleverd. De inrichting

leek meer op de kamers van een whizzkid, met computers, printers en andere hoogwaardige apparatuur.

Rechercheur De Klerck liet zijn blik door de natte straat beneden hem dwalen. Hoewel hij vermoeid was, hield hij van de late uurtjes, als de stad tot rust kwam en door de veelkleurige lichtjes een welhaast sprookjesachtige glans kreeg. Om die transformatie optimaal te ervaren, moest je niet in dit deel van de stad zijn. Rotterdam was op z'n mooist op of aan de Nieuwe Maas.

Straks zou hij de watertaxi naar huis nemen. Hij was pas echt in zijn element als hij deining onder zich voelde. Zijn vader was binnenschipper geweest. Zijn moeder had hem in het krappe slaapvertrekje op de wereld gezet. Toen hij oud genoeg was, was het gangboord zijn speelterrein geweest. Kennis van de scheepvaart was hem als politieman menige keer van pas gekomen.

De deur achter hem ging open. Klaver kwam binnen met een blikje cola.

Ruben Klaver was een van de jongste aanwinsten in de oude havenstad. Een gespierde, donkerblonde jongen met een sproetige neus, een onstuimig karakter en een gezond stel hersens. Hij

zou nog eens uitgroeien tot een eersteklas speurder.
De Klerck kon het goed met hem vinden.

De jonge rechercheur schoof achter zijn bureau.
Hij keek onzeker op.

‘Hoe lang kennen we elkaar nu?’ vroeg hij. ‘Drie maanden?’

‘Zoiets zal het zijn.’

‘Weet je wat ik vreemd vind?’

‘Nou?’

Ruben Klaver maakte een onzeker gebaar.

‘Dat ik nog steeds niet weet waar jij nou eigenlijk woont. We praten hoofdzakelijk over ons werk en de zaken die we onder handen hebben. Je werkt al vijftien jaar in Rotterdam. Ik heb aan collega’s gevraagd waar je woont, maar niemand schijnt een duidelijk antwoord te kunnen geven.’

De Klerck draaide zich glimlachend om. Hij liet zich op zijn bureaustoel zakken.

‘Annie en ik,’ begon hij, ‘zijn niet zo honkvast. Door de jaren heen zijn we vaak verhuisd. We wonen nu hier, dan weer daar. Altijd binnen een straal van vijftig kilometer van hartje Rotterdam. Zo leer je de omgeving pas goed kennen. En jij? Waar wonen jullie?’

Ruben Klaver trok het blikje open.

‘Toen we trouwden, kochten mijn vrouw en ik een huis in Waddinxveen. Er is een uitstekende verbinding met de stad.’

‘Komen jullie uit Waddinxveen? Oorspronkelijk, bedoel ik.’

De jonge rechercheur schudde zijn hoofd.

‘Josina, mijn vrouw, is geboren in Friesland. Ik kom uit Dieren, op de Veluwe. Mijn ouders leerden elkaar kennen in de fietsenfabriek daar. Op mijn tiende kreeg ik mijn eerste racefiets. Tijdens de Fietselfstedentocht heb ik Josina ontmoet. Ik was zeventien, zij een jaar jonger. Ze stond hulpeloos langs de weg met een lekke band.’

De Klerck glimlachte.

‘Jij was haar redder in nood... de ridder op het witte, eh... stalen ros?’

Ruben Klaver grinnikte.

‘Ze is nooit meer van me afgekomen.’

Hij zette het blikje aan zijn lippen en nam een flinke teug. Toen viel zijn blik op zijn computermonitor.

‘Hier, moet je horen,’ sprak hij opgewonden. ‘Commissaris Hakkel heeft een nieuw bericht op ons intranet gezet. Er worden wc-rollen vermist. Het is hem opgevallen dat de rollen de laatste tijd in hoog tempo opraken. Dat is door de admi-

nistratie bevestigd. De bureauchef vermoedt dat iemand ze meeneemt. Hij roept degene op zich bij hem te melden. Als dit niet stopt, zal er een officieel onderzoek ingesteld worden.’ Klaver keek zijn oudere collega grijnzend aan. ‘Wie zou er op de eigen huishoudrekening willen besparen?’

‘Wordt er meer vermist? Zeep? Printerpapier? Pen-
nen?’

‘Dat staat er niet.’

Rechercheur De Klerck haalde nonchalant de schouders op.

‘Als het bij een paar rollen toiletpapier blijft, zou ik me er niet druk over maken.’

‘Misschien zat Hakkel zelf op de plee te schijten toen hij ontdekte dat ze op waren,’ dacht Klaver hardop, in de lach schietend. ‘Dan heb je wel een echt probleem. Of misschien is zijn eigen secretaresse aan de schijterij. Zij heeft zich vanmiddag ziek gemeld.’

De Klerck reageerde niet. Hij keek toe hoe zijn assistent de cola naar binnen klokte. Hij had het niet zo op de grove grappen waarmee zijn collega’s zich dikwijls vermaakten. De rollenaffaire zou nog een hoop hilariteit op het bureau geven. Hoe had de commissaris gedacht de dief te betrappen? Door iedereen bij de uitgang te fouilleren? Door zelf te

patrouilleren? Of door zijn medewerkers in de wc's te schaduwen? En als dat niet hielp, wat dan? Gingen de rollen op rantsoen? Ieder een rolletje per week?

Ruben Klaver hield het colablikje ondersteboven en liet de laatste druppels in zijn keel vallen. Met een verlekkerde zucht liet hij het metaal zakken. Zijn krachtige vingers knepen het blik fijn, voordat hij het in de prullenbak liet vallen.

Het was twintig over tien.

De telefoon op Klavers bureau rinkelde. De jonge rechercheur nam op en luisterde. De Klerck zag hem knikken en zeggen dat hij eraan kwam.

'Wat is er?' vroeg hij nadat Klaver het toestel had teruggelegd.

'De wachtcommandant. Hij vraagt waarom jij niet bereikbaar bent. Jouw smartphone staat weer eens uit. Er staat namelijk beneden in de hal een deftige heer die jou wil spreken.'

De heer die hem aan de balie opwachtte, droeg een zwarte gleufhoed die zijn ogen overschaduwde. De Klerck zag dat hij atletisch was gebouwd. Hij leek achter in de veertig. Hij droeg een zwarte wollen mantel waarop regendruppeltjes glinsterden. De franjes van een witte sjaal hingen uit de jas naar

beneden. Het viel de Rotterdamse speurder verder op dat hij een volle snor had.

‘Goedenavond,’ groette De Klerck vriendelijk. ‘U wilt mij spreken?’

In de donkere ogen sluimerde een waakzame blik. Wat schuchter kwam de man naderbij. Hij had regelmatige gelaatstrekken, zonder opvallende kenmerken.

‘Bent u rechercheur De Klerck?’ vroeg hij weifelend. ‘Bent u degene die de veronderstelde inbraak aan de Eendrachtsweg onderzoekt?’

‘U bedoelt de insluiper bij GreenDreamInvest?’

‘Die bedoel ik, ja,’ zei de man, tevreden knikkend.

‘Mij is ter ore gekomen dat u iemand hebt aangehouden. Ik moet u daarover dringend spreken. Het is belangrijk, het kan niet wachten.’

De Klerck knikte begrijpend.

‘Loopt u dan maar even mee naar een aangiftekamer. Daar kunnen we in alle rust praten.’

Hij ging de late bezoeker voor. In aangiftekamer 1 bood hij hem een stoel aan. Zelf nam hij achter de desk plaats.

‘Goed, om te beginnen, met wie heb ik het te doen?’

De bezoeker knoopte de mantel open. Eronder droeg hij een parelgrijs colbertje met een wijnrode

stropdas. In het knoopsgat van de rechter revers stak een witte anjer, enigszins geplet door de mantel. Zijn hand bewoog zich naar de rand van de hoed, maar kennelijk bedacht hij zich en liet zijn hand weer zakken.

‘Mijn naam is Bovend’Eerd... Bart Bovend’Eerd.’

Uit de rechterzak van zijn colbert viste hij een kaartje op en overhandigde dat. Tot zijn verrassing zag De Klerck dat het een bibliotheekpas was.

‘Voor de juiste spelling, ziet u. Een apostrof in de naam is hoogst ongebruikelijk, maar ik sta op de correcte spelling. Let ook op de dt op het eind.’

Rechercheur De Klerck gaf de pas met een glimlach terug.

‘De spelling is mij bekend,’ zei hij. ‘Vier weken geleden was uw vrouw hier. U bent de eigenaar van GreenDreamInvest, de vermogensinvesteerder. Uw echtgenote deed aangifte omdat u...’

Bart Bovend’Eerd viel hem glimlachend in de rede.

‘Omdat ik op zakenreis was. Ach ja, dat is natuurlijk zo. U hebt Kiki gesproken. Ja, dan kent u de juiste spelling al. Ja, GreenDreamInvest is mijn firma. Een familiebedrijf. Mijn vader begon er dertig jaar geleden mee. Hij richtte zich op in-

dustrieel vastgoed. Toen de crisis tien jaar geleden begon, besloot ik het roer om te gooien. Ik veranderde de bedrijfsnaam. Met GreenDreamInvest willen wij de groene droom werkelijkheid maken. We investeren in windenergie, zonneparken, noem maar op.'

'Een lucratieve business?'

'Ja,' zei hij aarzelend. 'Onze klanten krijgen een fors rendement.'

De Klerck glimlachte.

'Maar...?'

Met een wijsvinger masseerde Bovend'Eerdts zijn snor.

'Nieuwe klanten werven wordt lastiger,' gaf hij toe. 'De laatste tijd is er meer concurrentie. Prijzen zakken, marges nemen af. We hebben een aantal tegenvallers moeten incasseren. Investeerders trokken zich terug.'

De Klerck keek hem schuins aan.

'U hebt personeel moeten ontslaan?'

Bovend'Eerdts knikte gelaten.

'Helaas... een noodzakelijke afslanking. Snoei een fruitboom en hij levert betere vruchten op. De prognoses zijn goed, nu de gaskraan in Nederland dichtgaat. De energietransitie is een trending topic. Iedereen is zich ervan bewust dat er iets moet

gebeuren, maar veel mensen weten niet hoe. Wij, als professionals, springen in dat gat.'

De Klerck knikte, zichtbaar onder de indruk.

'Een maand geleden was er in uw kantoor een insluiper.'

Bart Bovend'Eerdts liet een diepe zucht ontsnappen. Hij masseerde zijn snor.

'Een onfortuinlijke vergissing.'

'Een vergissing?'

'Hebt u het dossier al aan de officier van justitie overgedragen?'

Rechercheur De Klerck schudde zijn hoofd.

'De zaak is nog niet gesloten,' zei hij voorzichtig.

'We hebben al wel een verdachte aangehouden.

Hij heeft nog geen bekentenis afgelegd. De beelden die uw vrouw ons heeft gegeven, moeten genoeg zijn voor een veroordeling.'

Bovend'Eerdts strekte zijn rug.

'Ik wil dat de zaak wordt geseponeerd. Geen vervolging. Ik ken de officier van justitie persoonlijk. Ik zal hem bellen en het uitleggen.'

'Wat wilt u uitleggen?' vroeg De Klerck, lichtelijk verbaasd.

'Dat het een misverstand is,' antwoordde de zakenman. 'Er is niets gestolen, niets van waarde tenminste. Ik ben hier om uw verdachte vrij te

krijgen, al is dat het laatste wat ik doe. Ziet u, het zit zo...' De zakenman masseerde weer zijn snor. 'Hoe zal ik beginnen? Het was een weddenschap. Een weddenschap die ik met een vriend sloot. Ik ontving hem op kantoor. Na afloop stonden we buiten te praten toen hij zich plots voorover boog. Hij wees naar de deur. Dat slot, zei hij, is niet deugdelijk.'

De Klerck trok zijn wenkbrauwen iets op.

'Niet deugdelijk?'

Bart Bovend'Eerdt knikte. 'Dat waren zijn woorden. Ik stond perplex. Hij beweerde dat een moderne inbreker zich niet liet tegenhouden door zo'n knullig voordeurslot, zoals hij het noemde. Hij beweerde dat hij iemand kende die moeiteloos binnen zou komen.'

'En die iemand was Fonk?'

Bovend'Eerdt trok de schouders op.

'Wie hij in gedachten had, deelde hij niet. Ik dacht dat het bluff was, grootspraak. Hij ging nog wat verder. Hij zei dat zijn expert het slot zelfs zou kunnen openen zonder het te forceren, zonder een spootje achter te laten.'

'Zonder sleutel?'

‘Zonder een van de sleutels die ik en mijn medewerkers hebben. Natuurlijk geloofde ik er niets van.’

‘En u sloot toen een weddenschap?’

Bart Bovend’Eerd knikte.

‘Precies. Daarom liet ik ook die verborgen camera op mijn kamer installeren. Ik vergat mijn vrouw over de sportieve uitdaging te vertellen. Daarna heb ik niet meer aan de weddenschap gedacht, tot mijn vrouw mij belde en me informeerde dat er ’s avonds iemand heimelijk ons kantoorpand had betreden.’

De Klerck knikte bevestigend.

‘Omdat hij op de beelden van de verborgen camera stond.’

‘Juist.’

‘Uw vrouw wist dus wel dat u die camera had geplaatst?’

Bart Bovend’Eerd knikte glimlachend. Hij wreef weer over zijn snor.

‘Dat is een moderne, die automatisch een bericht verstuurt als hij opneemt. Mijn vrouw kreeg dat bericht binnen op haar smartphone en nam poolshoogte. Ziet u, het is een misverstand. Er was zelfs volgens de wet geen inbraak. Uw verdachte zit

onschuldig vast. Ik sta erop dat u hem vrijlaat. Ik ga hier niet weg, tot u dat hebt gedaan.'

'Wilt u dan niet weten hoe de verdachte kon binnenkomen?'

Bart Bovend'Eerdt haalde achteloos de schouders op.

'Doet dat ertoe? Ik heb vandaag nog beide sloten laten vervangen door sluitwerk van de allerhoogste kwaliteit. Als uw verdachte het wenst, kan hij me vertellen hoe hij binnenkwam.'

'Wie is de meneer met wie u die weddenschap sloot?'

Bart Bovend'Eerdt antwoordde niet onmiddellijk. Hij wreef over zijn voorhoofd, waarbij de hoed wat naar achteren schoof.

'Hij wil niet dat zijn naam in dit verband wordt genoemd.'

Rechercheur De Klerck keek de zakenman met opgetrokken wenkbrauwen aan.

'Waarom niet?'

'Omdat het een politiezaak is. Hij moet aan zijn zakelijke belangen denken. Hoe dan ook, er is sprake van een onfortuinlijk misverstand. Ik zal niet accepteren dat een onschuldige nodeloos een nacht onder dit dak moet doorbrengen. Laat hem vrij, per direct!'

Ruben Klaver zat nog achter zijn bureau in de onderzoekkamer. De wijzers van de klok stonden beide bijna bovenaan.

‘Nog niet naar huis?’ informeerde De Klerck. ‘Onze dienst zit er allang op.’

De jonge rechercheur schudde zijn hoofd. Hij gebaarde naar zijn computer.

‘Ik wil eerst dit af hebben. Wie heb je gesproken?’

De Klerck gaf een uitgebreid verslag.

‘En? Heb je hem laten gaan?’

‘Fonk? Dat was ik eerst niet van plan. Ik heb zelden iemand meegemaakt die zo volhardend is als Bart Bovend’Eerdt. Hij had advocaat moeten worden. Hij bleef hartstochtelijk herhalen dat Fonk moest vrijkomen. Er was niets gestolen, het was een weddenschap, hij trok de aangifte van zijn vrouw terug.’

‘Merkwaardig,’ zei Klaver.

‘Uiteindelijk dreigde hij de officier van justitie te bellen.’

‘Je hebt Fonk dus wel vrijgelaten?’

De Klerck gaf niet direct antwoord. Hij slofte naar zijn bureau en plofte op zijn stoel.

‘Ik vond het beter gehoor te geven aan zijn wens,’ gaf hij toe. ‘Ik heb Fonk uit zijn cel laten halen.’

Een halfuur geleden zijn hij en Bovend'Eerdt gezamenlijk het bureau uitgewandeld. Als de beste vrienden.'

Ruben Klaver keek zijn collega verbijsterd aan.

'Het is toch niet te geloven,' riep hij smalend. 'Dat je je zo hebt laten inpakken. Had ik van jou niet verwacht. Een weddenschap? Belachelijk.'

De Klerck glimlachte beminnelijk.

'Dat verhaaltje geloofde ik ook voor geen moment. Waarom zou Jacco Fonk blijven zwijgen als het alleen maar een weddenschap betrof? Had hij dat meteen toegegeven, dan had hij al veel eerder op vrije voeten kunnen zijn.'

'Misschien was Fonk daarover door niemand ingelicht,' opperde Klaver.

De Klerck wreef nadenkend over zijn stoppelige kin.

'Dat zou kunnen. Weet je wat ik vreemd vind? De insluiping vond plaats toen Bovend'Eerdt op zakenreis was. Ik kan me niet voorstellen dat Kiki Bovend'Eerdt, zijn vrouw, hem niet meteen op de hoogte stelde. Als hij haar vervolgens had ingelicht, had zij dat misverstand een maand geleden reeds uit de wereld kunnen helpen.'

Klaver keek hem verrast aan.

'Vreemd, inderdaad.'

‘Het was ook veelzeggend dat Bovend’Eerdt niet de naam wilde noemen van degene met wie hij de weddenschap aanging. Ik durf te wedden dat die persoon helemaal niet bestaat.’

‘Je bedoelt dat hij is bedacht om Jacco Fonk vrij te krijgen?’

‘Juist.’

Klaver keek hem belangstellend aan.

‘Er klopt dus helemaal niets van zijn verhaal. Toch heb je Fonk laten gaan.’

‘Ja.’

‘Waarom?’

‘De zaak is te onbeduidend. Nu de enige belanghebbende geen vervolging wenst, zal de officier van justitie de zaak nooit doorzetten. Als ik Fonk hier langer had gehouden, was dat enkel om mijn persoonlijke nieuwsgierigheid te bevredigen.’

‘Wat zou erachter kunnen zitten?’ vroeg Klaver.

‘Daarnaar kunnen we slechts gissen. Misschien was het een insluiping in opdracht van een zakelijke rivaal. Misschien is de opdrachtgever een oud-medewerker van Bovend’Eerdt. Zo kan Fonk aan een sleutel zijn gekomen.’

Ruben Klaver hield zijn handen vertwijfeld omhoog.

‘Maar waarom dan hem vrijpleiten?’

Rechercheur De Klerck haalde de schouders op. ‘Wellicht omdat Bovend’Eerdt het met die rivaal al in de minne heeft geschikt. Vrijlating van Fonk in ruil voor...’

Hij stokte. De telefoon van Klaver rinkelde.

De jonge rechercheur nam op en luisterde. Zijn gezicht trok bleek weg. Hij legde zijn mobiel neer. ‘Dat was de wachtcommandant weer,’ zei hij. ‘Er hangt een dode aan de Erasmusbrug.’

Benieuwd naar het vervolg? *Rechercheur De Klerck en het doodvonnis* is nu al te reserveren bij de plaatselijke boekhandel. Ook bij deze webwinkels kunt u terecht:

<http://www.ako.nl/product/9789492715395/rechercheur-de-klerck-en-het-doodvonnis/>

<https://www.bol.com/nl/p/klerck-1-rechercheur-klerck-doodvonnis/9200000104299489/>

<https://www.bookspot.nl/boeken/rechercheur-de-klerck-en-het-doodvonnis-p-dieudonne-9789492715395>

<https://www.bruna.nl/boeken/rechercheur-de-klerck-en-het-doodvonnis-9789492715395>

<https://e-pulp.vrijeboeken.com/book/9789492715395-rechercheur-de-klerck-en-het-doodvonnis.html>

<https://www.libris.nl/boek/?authortitle=p-dieudonne/rechercheur-de-klerck-en-het-doodvonnis--9789492715395>

<https://www.standaardboekhandel.be/seo/nl/boeken/detective-thriller/9789492715395/p-dieudonne/rechercheur-de-klerck-en-het-doodvonnis>

Voor meer spannende detectives en thrillers, kijk op www.e-pulp.nl.

SPEUR MEE MET ROBBIE & LOWINA!

NU VOOR EEN FEESTELIJKE PRIJS
(ZOLANG DE VOORRAAD STREKT)

€ 5

PAPERBACK | 256 BLADZIJDEN

Verkrijgbaar bij onder andere:
Bol.com, Bookspot.nl, Bruna.nl, E-Pulp Publishers
- Webshop, Libris.nl, Readshop.nl,
Standaardboekhandel.be

E-Pulp Publishers

E-Pulp Publishers is gespecialiseerd in
detectives en thrillers geschreven door:

M.P.O. Books, Anne van Doorn,
Eugenius Quak, Dieudonné en meer.

Kijk voor een volledig overzicht van
onze auteurs en uitgaven op:

www.e-pulp.nl